

Sygn. akt V U 1924/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Daniel Chorązki
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Hadasz-Wilkoszewska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Opolu

na rozprawie

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania wnioskodawcy

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 30 sierpnia 2016 roku

nr (...) - RKS- (...)

I oddala odwołanie,

II zasądza od wnioskodawcy M. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(na oryginale właściwy podpis)

Sygn. akt VU 1924/16

UZASADNIENIE

M. G. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z 30.08.2016 r. dotyczącej określenia wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne wskazując, iż zaskarża powyższą decyzję w części, w której dotyczy ona okresu od 01.06.2014 r. do 30.11.2014 r.

Decyzji tej zarzucił:

1. wydanie zaskarżonej decyzji w sytuacji, gdy odwołujący się winien podlegać od dnia zawarcia umowy o pracę tj. dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. ustawodawstwu słowackiemu i dlatego też wyrejestrował się od dnia

zawarcia umowy o pracę ze słowackim pracodawcą z ubezpieczeń w Polsce i w okresie świadczenia pracy najemnej na Słowacji nie powstał dla niego obowiązek odprowadzania składek, gdyż wszystkie składki z tego tytułu odprowadzał pracodawca,

2. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanej decyzji, a to art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, zawierającego normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, przez co wyłączona jest możliwość ustalenia prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób niż wskazany przez normę dotyczącą koordynacji ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie, iż odwołujący się jest zobowiązany do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, podczas gdy zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 odwołujący się podlegał wyłącznie ustawodawstwu słowackiemu z tytułu pracy najemnej i dlatego nie powstał wobec niego obowiązek opłacania składek za ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy,

3. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanej decyzji, a to art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez nieuwzględnienie nadanego odwołującemu się numeru ubezpieczenia w registracnym liście FO, podczas gdy polska instytucja ubezpieczeniowa nie może tej okoliczności zignorować, istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie,

4. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanej decyzji, a to niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego zastosowanie, podczas gdy przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ odwołujący się wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale także wykonywał pracę najemną na Słowacji, w związku z tym zastosowanie do odwołującego się ma wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004,

5. rażąco naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanej decyzji, a to niewłaściwe zastosowanie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie i doprowadzenie w rezultacie do sytuacji, w której - wbrew przepisom rozporządzenia - odwołujący się podlegał w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich, gdyż do tego sprowadza się zaskarżana decyzja określająca należności z tytułu składek,

6. wydanie zaskarżanej decyzji bez prawomocnego rozstrzygnięcia w zakresie ustawodawstwa właściwego mającego zastosowanie do odwołującego się oraz bez ewentualnej prawomocnej decyzji stwierdzającej, że odwołujący się jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r.

W związku z powyższym odwołujący się wnosił o:

I. Uchylenie zaskarżonej decyzji i w pierwszej kolejności orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie, iż od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. odwołujący się, M. G. nie jest zobowiązany do opłacania należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy z uwagi na zatrudnienie w innym Państwie Członkowskim na podstawie umowy o pracę i wykonywanie pracy najemnej na terenie tego innego Państwa Członkowskiego, gdyby jednak Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie znalazł podstaw uchylenia decyzji w trybie art. 83 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, odwołujący się wnosił o:

II. Uchylenie zaskarżanej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przez Sąd Okręgowy w części i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie, iż od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. odwołujący się, M. G. nie jest zobowiązany do opłacania należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy z uwagi na zatrudnienie w innym Państwie Członkowskim na podstawie umowy o pracę i wykonywanie pracy najemnej na terenie tego innego Państwa Członkowskiego względnie o:

III. wydanie zarządzenia przez Sąd Okręgowy w oparciu o art. 467 § 4 k.p.c., na podstawie którego nastąpi zwrot akt organowi rentowemu - Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, celem uzupełnienia materiału sprawy i usunięcia braków uniemożliwiających rozpoznanie sprawy. Organ rentowy winien przedłożyć dowody przeprowadzenia postępowania w sprawie ustalenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 13 ust. 3 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz przedłożyć dowody przeprowadzenia postępowania unormowanego w art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a następnie przedłożyć prawomocną decyzję stwierdzającą, iż odwołujący się jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r.

W uzasadnieniu podał, że w kwestionowanym okresie od czerwca do listopada 2014r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę najemną i wykonywał taką pracę w innym państwie członkowskim, dlatego sporna decyzja powinna zostać uchylona przez organ rentowy, natomiast w przypadku nieuchylenia tej decyzji we własnym zakresie organ rentowy powinien przedłożyć dowody przeprowadzenia postępowania w sprawie ustalenia ustawodawstwa właściwego, a następnie przedłożyć prawomocną decyzję stwierdzającą, iż odwołujący się jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym.

Ponadto skarżący wskazał, iż prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek i z tego tytułu odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne. Dnia 01.06.2014 r. zawarł kolejną umowę o pracę na czas nieokreślony ze słowacką spółką (...) s.r.o. W spółce tej był zatrudniony do dnia 30.11.2014 r. W tej sytuacji zaskarżona decyzja określająca wysokość należności z tytułu składek jest zatem przedwczesna, gdyż ZUS nie przeprowadził należycie postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego. W tym zakresie dodatkowo podkreślił, że brak jest prawomocnego rozstrzygnięcia stwierdzającego, iż odwołujący się jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od 01.06.2014 r. do 30.11.2014 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając, iż sporną decyzją ZUS ustalił wnioskodawcy jako dłużnikowi wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne. Odnośnie zarzutów wnioskodawcy organ rentowy wyjaśnił, iż pismem z 25.02.2015 r. ustalił dla skarżącego polskie ustawodawstwo właściwe na okres od 11.07.2014 r. w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności w Polsce i jednoczesnym zatrudnieniem na Słowacji. Pismem z 23.03.2015 r. słowacka instytucja zabezpieczenia społecznego wniosła zastrzeżenia do ustalonego ustawodawstwa polskiego i poinformowała, że dla skarżącego zostanie wydana decyzja wyłączająca z ubezpieczeń na Słowacji w okresie od 01.06.2014 r. do 30.11.2014 r. W związku z powyższym zostało anulowane wcześniej ustalone ustawodawstwo właściwe i organ ponownie ustalił polskie ustawodawstwo właściwe na okres od 01.06.2014 r. do 28.11.2014 r.

Następnie w dniu 19.01.2016 r. organ wydał decyzję ustalającą na okres od 01.06.2014 r. do 28.11.2014 r. polskie ustawodawstwo jako właściwe. Od tej decyzji M. G. nie wniósł odwołania i stała się ona prawomocna w dniu 24.03.2016 r. Dlatego też zostały z urzędu sporządzone dokumenty zgłoszeniowe i rozliczeniowe za w/w okres, na podstawie których skarżący został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. prowadził na terenie Polski działalność gospodarczą od dnia 01.10.2003r.

Dowód: bezsporne

Decyzją z 25.02.2015 r. (...) Oddział w O. ustalił dla M. G. od 11.07.2014 r. polskie ustawodawstwo jako właściwe.

Z kolei decyzją z 04.03.2015 r. (...) Oddział w O. stwierdził, iż M. G. jako osoba wykonująca prace nakładczą u płatnika składek K. P. nie podlega od 01.12.2006 r. do 28.02.2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym oraz chorobowemu.

Następnie kolejną decyzją tymczasową z dnia 3 listopada 2015 r. organ rentowy ustalił dla wnioskodawcy M. G. w okresie od 01.06.2014 r. do 28.11.2014 r. polskie ustawodawstwo jako właściwe. Decyzja ta została doręczona wnioskodawcy oraz słowackiej instytucji ubezpieczeniowej.

W uzasadnieniu wskazano, że słowacka instytucja rentowa pismem z 23.03.2015r. wniosła zastrzeżenia do ustalonego polskiego ustawodawstwa. Słowacka instytucja poinformowała, że zostanie wydana decyzja wyłączająca z ubezpieczenia na Słowacji w okresie z 01.06.2014 r. do 30.11.2014 r. u pracodawcy (...) s.r.o. Słowacka instytucja poinformowała również że przeprowadziła u w/w pracodawcy kontrolę, w wyniku której ustaliła, że na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do realnego wykonywania pracy przez pracowników w/w firmy. Z uwagi na powyższe ZUS anuluje ustawodawstwo ustalone pismem z 25.02.2015 r. W piśmie tym wskazano również, że niniejsze ustalenie ustawodawstwa polskiego ma charakter tymczasowy (art. 16 ust. 2 Rozporządzenia 987/2009). Może zostać on unieważniony, jeżeli instytucja właściwa Słowacji będzie miała istotne zastrzeżenia co do ustalonego ustawodawstwa właściwego.

Dowód: decyzja z 03.11.2015 r. wraz z dowodami doręczenia w aktach rentowych.

Ostateczną decyzją z dnia 19.01.2016r., która została doręczona skarżącemu w dniu 10.02.2016r. zostało ustalone, iż M. G. podlegał wówczas ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 1.06.2014r. do 28.11.2014r.

Dowód: decyzja z 19.01.2016r. wraz z dowodem doręczenia w aktach organu rentowego

Ponieważ od w/w decyzji nie zostało wniesione odwołanie, dlatego decyzją z dnia 30.08.2016 r. (...) Oddział w O. stwierdził, że M. G. jest dłużnikiem Zakładu z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy.

Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę wynosi łącznie 29.183,24 zł.

Z załączonego do tej decyzji szczegółowego zestawienia należności wynika, iż decyzją tą stwierdzono zaległości w zakresie deklaracji 01-39 za okres od grudnia 2006 r. do października 2008 r. i od lipca 2014 r. do listopada 2014 r., przy czym chodzi o zaległość za miesiące sierpień-październik 2014 r. ustalono w kwotach po 661,92 zł, a za listopad 2014 r. w kwocie 617,79 zł, czyli proporcjonalnie za 28 dni tego miesiąca.

Dowód: decyzja z 30.08.2016 r. k. 9 w aktach rentowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie jest stwierdzenie czy istnieją nieprawidłowości w ustaleniu przez organ rentowy wysokości zadłużenia ubezpieczonego M. G. z tytułu składek.

Problematykę podlegania ubezpieczeniom społecznym i opłacania składek na te ubezpieczenia reguluje ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.), natomiast sprawy związane z podleganiem ubezpieczeniu zdrowotnemu i składką na to ubezpieczenie – ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. poz. 164 z późn. zm.), a kwestie dotyczące opłacania składek na Fundusz Pracy – ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r. poz. 674 z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 13 pkt. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące działalność pozarolniczą - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Zgodnie zaś z treścią art. 23 ust. 1 cyt. ustawy od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Przepis art. 46 tejże ustawy stanowi natomiast, że płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Ponadto ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych w art. 66 ust. 1 pkt. 1 lit. c przewiduje, że obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Z kolei ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stanowi, że obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, w przypadku osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, co najmniej wynagrodzenie, o którym mowa w tym przepisie, opłacają inne niż wymienione w pkt. 1 i 2 osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu – art. 104 ust. 1 pkt. 3.

Wskazać należy, iż obowiązek ubezpieczenia społecznego osoby prowadzącej działalność gospodarczą wynika z powołanych przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego (art. 13 pkt. 4 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 oraz w zw. z art. 8 ust. 6 pkt. 1 u.s.u.s.).

W rozpatrywanej sprawie składki zostały wymierzone z tytułu prowadzenia przez odwołującego M. G. pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski. Nie było przy tym sporne, iż skarżący taką działalność od 2003r. (w tym również w okresie objętym sporną decyzją) prowadził, co wynika zresztą z samego odwołania.

Odnosząc się natomiast do treści samego odwołania wskazać należy na zakres zaskarżenia, gdyż M. G. zakwestionował sporną decyzję z dnia 30.08.2016r. jedynie w części, w której dotyczy ona okresu od czerwca do listopada 2014r. Skarżący nie negował przy tym samego faktu, iż za sporny okres nie uiścił składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej, ale zarzucił, iż w tym czasie podlegał ubezpieczeniu społecznemu na terenie innego państwa członkowskiego, gdzie wykonywał pracę najemną. W tym miejscu zauważyć należy, iż kwestionowana obecnie decyzja określa wysokość zaległości składkowych skarżącego. Decyzja ta nie dotyczy natomiast ustalenia dla M. G. ustawodawstwa właściwego. Kwestia ta rozstrzygnięta została bowiem wcześniej decyzją organu rentowego z 19.01.2016r., od której, jak to wynika z akt organu rentowego, nie zostało wniesione odwołanie i jest ona ostateczna.

Tymczasem Sąd ubezpieczeń społecznych jest związany decyzją organu rentowego, która uzyskała przymiot decyzji ostatecznej z tego względu, iż nie została zaskarżona do sądu. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że zgodnie z zasadą domniemania prawidłowości aktów administracyjnych oraz zasadą uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c., ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób. Możliwość badania, a ściślej - kwestionowania decyzji administracyjnej wyłącznie w ograniczonym zakresie, w myśl wypracowanej w judykaturze Sądu Najwyższego koncepcji bezwzględnej

nieważności (nieistnienia) decyzji administracyjnej, stanowi jedyne odstępstwo od zasady związania sądu cywilnego decyzją administracyjną. Poza tym sąd w postępowaniu cywilnym nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności i jest nią związany także wówczas, gdy w ocenie sądu decyzja jest wadliwa (por. np. wyroki z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 173/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 78; z dnia 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 295; z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 357/10, LEX nr 863946 oraz uzasadnienie uchwały z dnia 15 września 2011 r., II UZP 8/11, OSNP 2012 nr 19-20, poz. 252 i powołane w nich orzeczenia).

Oznacza to, iż podnoszone obecnie przez skarżącego zarzuty dotyczące kwestii niepodlegania na terenie Polski w okresie od czerwca do listopada 2014r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w związku z wykonywanym w tym okresie zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę na terenie Słowacji nie mogą być powodem uznania, że skarżący nie jest obowiązany do uiszczenia należnych składek.

Skoro bowiem ostateczną decyzją z dnia 19.01.2016r., która została doręczona skarżącemu w dniu 10.02.2016r. zostało ustalone, iż M. G. podlegał wówczas ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej, to nie ma możliwości dokonania obecnie odmiennych ustaleń.

Dlatego biorąc pod uwagę fakt związania Sądu rozpatrującego odwołanie od decyzji ustalającej wysokość zaległości składkowych ustaleniem dokonany w ostatecznej decyzji z 19.01.2016r. należy uznać, iż M. G. podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej. Wobec tego zobowiązany był do opłacania składek na te ubezpieczenia, a obowiązkowe podleganie ubezpieczeniom emerytalno - rentowym skutkuje podleganiem ubezpieczeniu zdrowotnemu i rodzi obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy.

Z kolei wymierzenie odsetek od należnych składek znajduje uzasadnienie w art. 23 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę na zasadach i w wysokości określonych w Ordynacji podatkowej. Zgodnie z art. 53 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) odsetki za zwłokę naliczane są od dnia następnego po dniu upływu terminu płatności.

Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 34 ust. 2 powołanej na wstępie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, informacje zawarte na koncie płatnika składek prowadzonego w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Jeżeli organ rentowy na podstawie materiałów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym zarzucił odwołującemu zaległości składkowe w określonej wysokości za poszczególne okresy, to w postępowaniu sądowym wnioskodawca był zobowiązany, co najmniej do odniesienia się do tych zarzutów (art. 221 k.p.c.) i wskazania własnych środków dowodowych. Ubezpieczony zaś w toku postępowania przed Sądem nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu przeciwnego na okoliczność, że składki te zostały opłacone, pomimo że każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2 k.p.c.). Przeciwnie skarżący samego określenia wysokości zaległości składkowych nie kwestionował.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił zatem na ustalenie, że M. G. nie podlegał w okresie od 1.06.2014r. do 28.11.2014r. ubezpieczeniom społecznym na terenie Polski lub, że faktycznie opłacił składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy za okres objęty sporną decyzją. W tej sytuacji nie było żadnych podstaw do dokonania odmiennych ustaleń, niż to uczynił organ rentowy. Istotne jest przy tym, iż składka należna za miesiąc listopad 2014r. została określona na kwotę 617,79 zł, co w relacji do składki należnej za październik 2014r. (661,92 zł) oznacza, iż jest ona niższa o 44,13 zł, czyli o 2/30, a zatem organ rentowy określił ją proporcjonalnie do ustalonego w decyzji z 19.01.2016r. okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski.

W świetle powyższych okoliczności treść zaskarżonej decyzji z dnia 30.08.2016r., określającej zadłużenie M. G. w ZUS z tytułu nieopłaconych składek z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za wskazany powyżej okres czasu jest zgodna z obowiązującymi przepisami i w związku z tym odwołanie od niej nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnia treść przepisu art. 98 k.p.c., który statuuje generalną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te składają się między innymi koszty zastępstwa procesowego.

Wartość przedmiotu sporu została przy tym określona przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 23.05.2017r. na kwotę 4392 zł i wynika z faktu, że skarżący nie kwestionował całej zaległości określonej w zaskarżonej decyzji, a jedynie składki za okres od czerwca do listopada 2014r.

Zatem zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania należało zasądzić na rzecz ZUS od skarżącego kwotę 1200 zł tytułem zastępstwa strony przez radcę prawnego.